

Džemila Žiga

Bosanska Muslimanka iz Dušće, supruga Safeta Žige. Svedoči o događajima iz juna 1992. godine, kada su pripadnici srpskih snaga odveli njenog muža u nepoznatom pravcu.

”

Mislim da je bila 1992. godina. Ja sam sa svojim mužem i četvero djece živjela u mjestu Dušće, Višegrad. Znam da je u Višegrad prvo došao jedan korpus srpske vojske iz Užica i bio je jedno vrijeme u Višegradu. Čim se to počelo dešavati ja sam djecu poslala u Njemačku, a ja i moj suprug Žiga Safet smo ostali u svojoj kući. Preko dana narod se nalazio u kućama, a čim počne sumrak sav narod je odlazio u šumu i vraćao se ujutru.

Sutradan, sad mi dođe sjećanje, možda je bilo 13-ti ili 14-ti juni ili juli '92-ge godine, bio je utorak, u selo dolazi Lukić Milan sa još dosta vojnika, a svugdje oko sela je bilo još vojnika. Pred moju kuću je došao lično Lukić Milan sa 10-tak vojnika, rekao mi da će nas sve popaliti, na šta sam mu ja odgovorila da pale, jer im se pružila prilika i da je sad iskoriste. On mi nije ništa rekao, odmakao se od mene. Zatim su ispred moje kuće okupili oko 10 do 15, a možda i više muškaraca iz Dušća, među kojima je bio moj muž Safet. Pored mog muža Safeta bili su još Zulčić Mujo, Gadžo Rešid, Memišević Ismet, jedan Remzija, Repuh Hamed, dok se ostalih imena sada ne mogu sjetiti. Kad su ih okupili, odveli su ih prema Vardi i od tada ja ništa više nisam čula niti za svog muža Safeta, niti za te ljude. Kasnije sam čula da su možda odmah strijeljani, a pričalo se da su ih na centrali bacali u turbine. Uglavnom nikada nisu pronađena njihova tijela.

”

(Izjava Džamile Žige pročitana tokom glavnog pretresa u predmetu Krsmanović Oliver 17.2.2012. godine)

Sa drugim ženama i decom odvedena je do Olova, a zatim u Moštare. Svoga muža i ostale odvedene muškarce nije više videla.